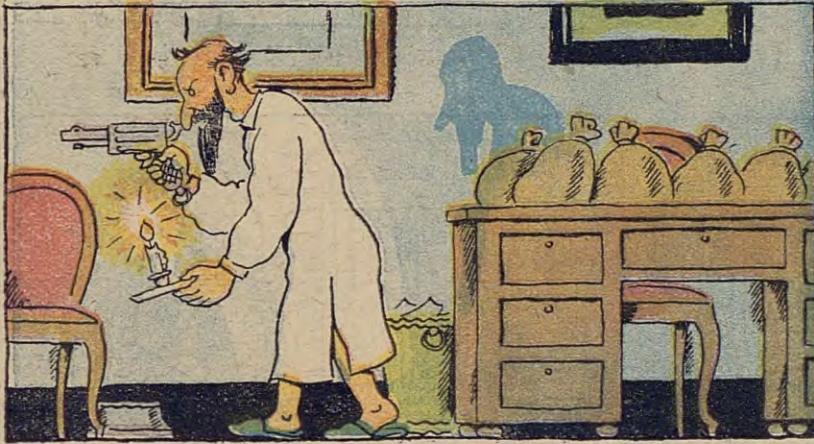

WHROULET

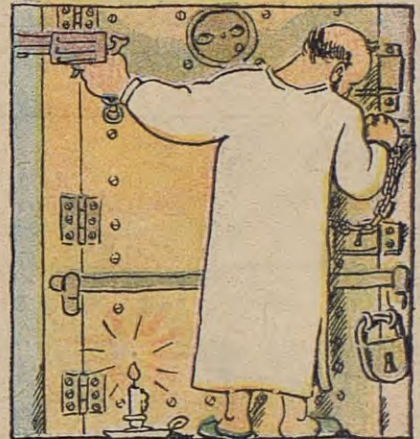
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Les precaucions d'en Robasous

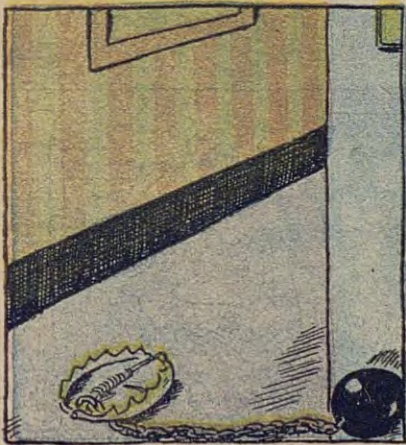

En Robasous, un avar molt ric i molt poruc, avui com cada nit fa una

revisió de la casa per si hi hagués un lladre amagat.

Tanca la porta amb tots els panys, candaus i cadenes.

Posa una trampa al passadís.

Mira a dins del piano.

Alça la cortina del dormitori.

Mira sota el llit.

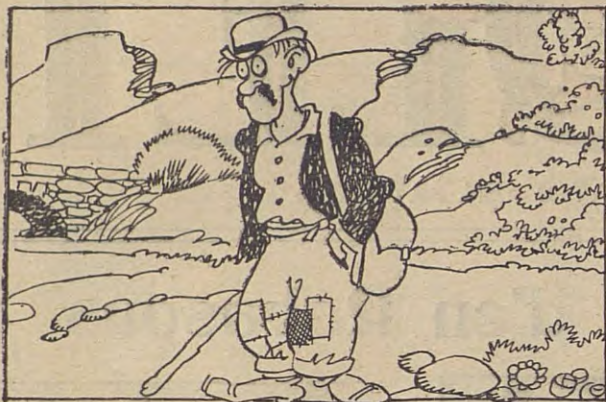

—Vaja, ja puc posar-me a dormir tranquil!

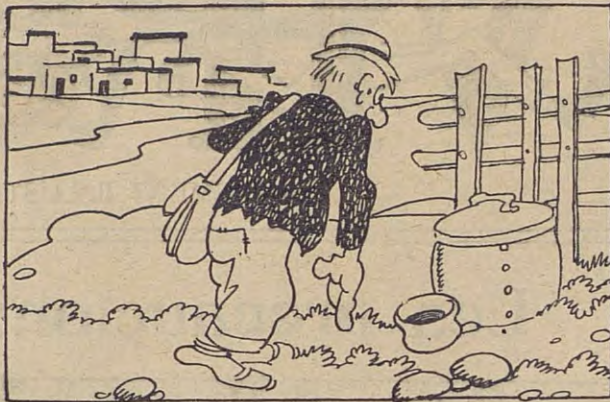

—Altoooo...!

Pintura alimentícia

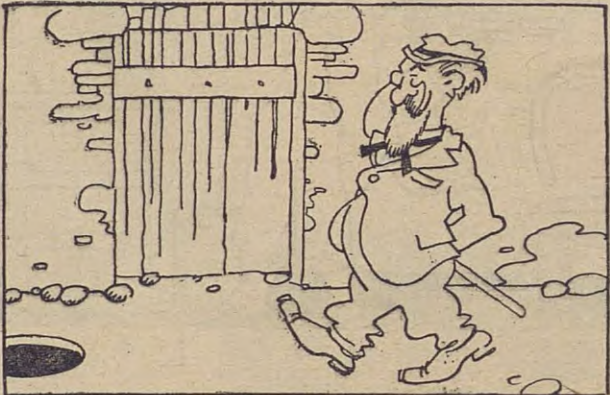
Rumiant com menjarà

troba un pot ple de quitrà.

Pinta un forat negre a terra.

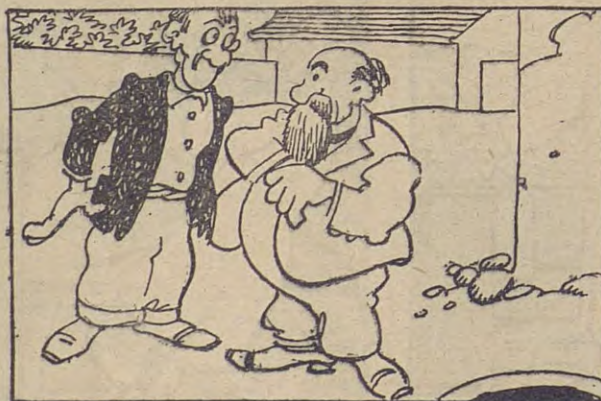
Ara passa el senyor Serra...

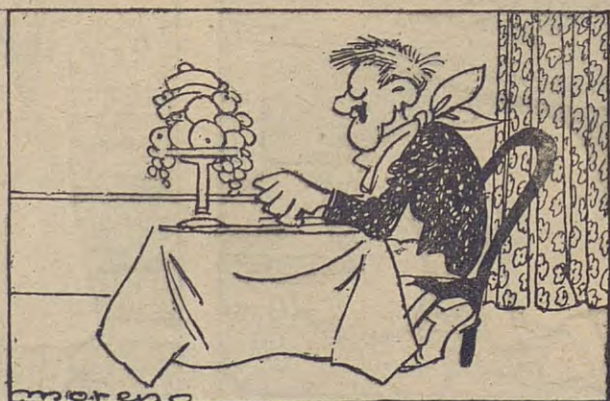
i amb una empenta el deté.

Agraït pel favor gran

el recompensa amb diner

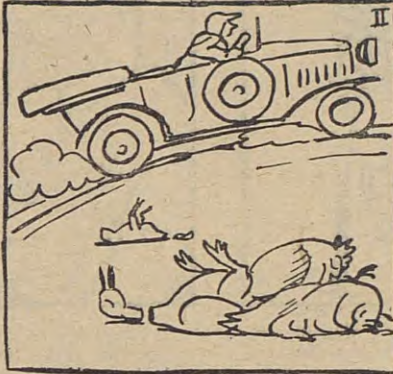
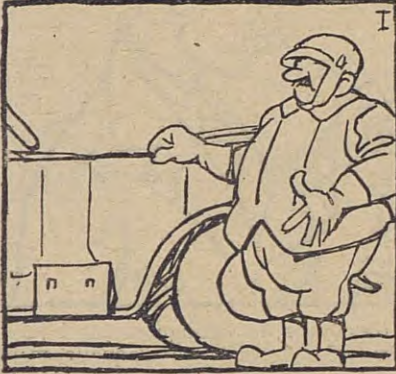

que se'l gasta al restaurant.

Cal fugir!

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

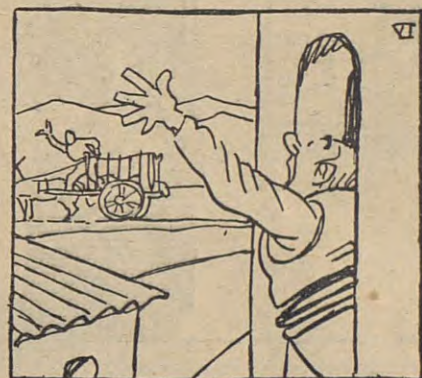

En Correm acabava de comprar un nou automòbil d'aquells que volen imitar el d'en Segrave i es disposava a córrer carreteres i fer destrossa de volatils.

Les primeres proves anaren magníficament; al cap de poca estona d'haver sortit de la ciutat, lliure ja d'urbans, de llums vermells i altres entorpiriments per l'istil, l'auto d'en Correm

ja havia mort tres gallines i una oca i havia fet tombar un cistell d'ous que una pagesa portava al mercat.

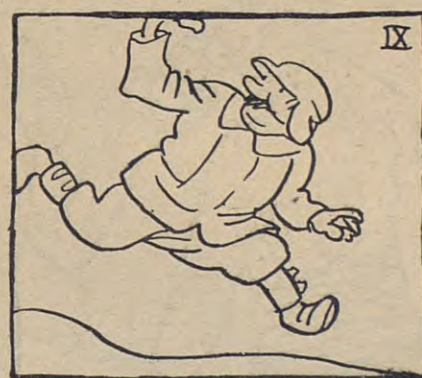
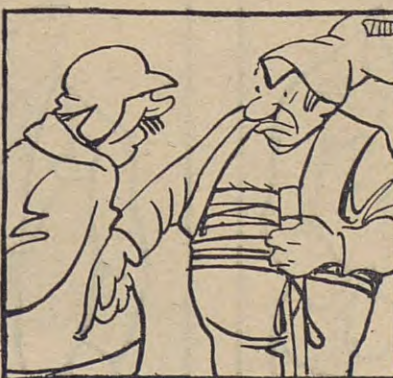
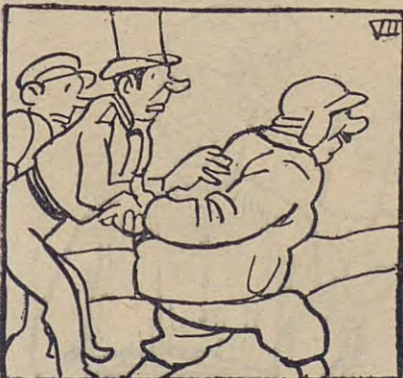
Però una sorpresa desagradable l'esperava.

L'alcalde de Vilalluny, molestat per les freqüents incursions de corredors aficionats que sofria el carrer Gran del poble, acabava de dictar una ordre imposant deu duros de multa a tot aquell

que fes més de trenta quilòmetres per hora dintre del poble. I el sistema per caçar-los era molt senzill. En arribar un auto a les primeres cases del raval, el campaner, des de la torre girava

un rellotge de sorra graduat en un minut. Del raval a la plaça hi havia mig quilòmetre. Si quan l'auto arribava al campanar encara no havia caigut tota la sorra, és que corria a més de trenta

i un toc de campana advertia a un carterer situat més amunt, que entravesés el carro per deturar el culpable.

Així fou capturat en Correm i dut a presència del batlle, el qual, sense

més cerimònies, li digué que pagués els deu duros i que no tornés mai més a córrer tant. En Correm es tragué de la butxaca un bitllet de cent pessetes i l'entregà a l'autoritat.

El batlle anava a tornar-li el canvi, però en Correm el deturà dient:

—No es molesti, cobri's una altra multa, perquè *sortiré d'aquest poble molt més de pressa de com hi he entrat!*

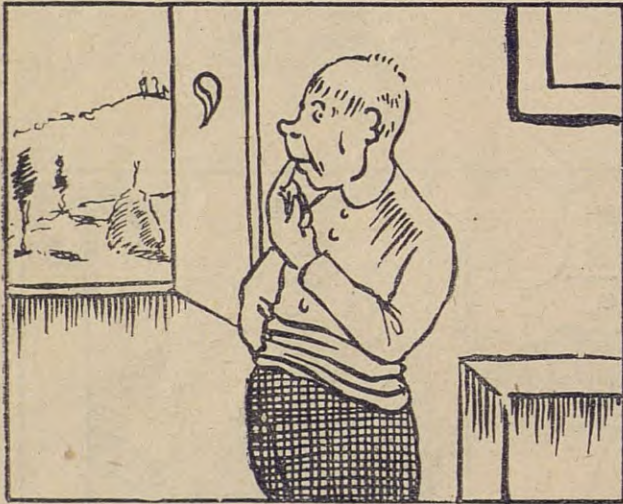
Un pagès viu

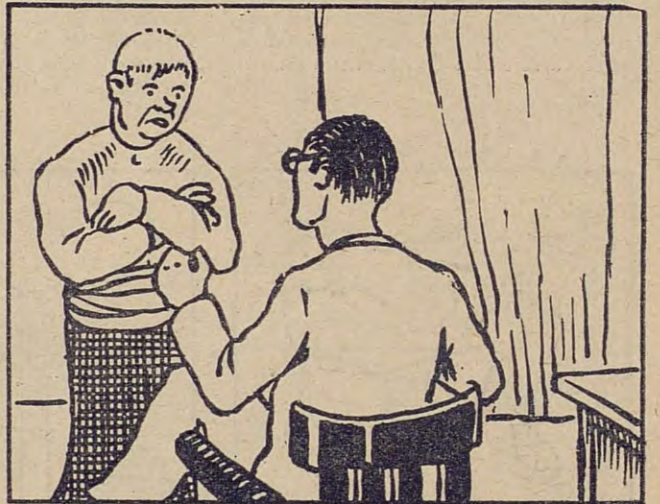
Una vegada un pagès va agafar la mania de què estava malalt i sense voler escoltar els consells de la seva dona, se'n va anar a veure el metge.

Aquest, després d'examinar-lo detingudament i veient que no tenia res, va voler aprofitar-se d'aquella mania i li va dir que al cap d'una setmana estaria guarit.

L'home arriba a casa seva i comença a pensar que potser la seva dona tenia raó que el que té ell és una mania, i decideix dir al metge que si en un dia no es pot guarir que s'ho deixi córrer.

Al dia següent, tal com tenia pensat, hi torna i li diu que li han dit que la seva malaltia es pot guarir en un instant.

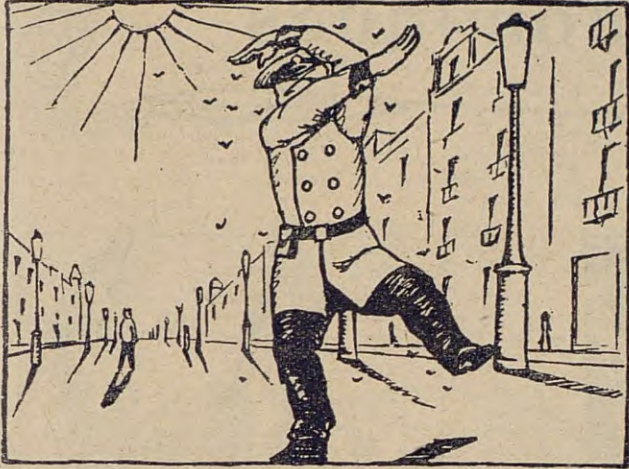
El metge, veient-se el negoci per terra, decideix treure'n tot el partit possible, i li diu: —Per això no s'apuri: provarem una cosa, a veure si dóna resultat—. Agafa un flascó tot dient-li: —Respiri fort—. El pagès respira i el metge li diu: —Ja està guarit.

Dissimulant tant com pot, l'agrícola li pregunta: —Bé, ¿quant li dec?

—Cent pessetes—. L'home es treu un bitllet de cent pessetes, l'hi passa per davant del nas, tot dient-li: —Respiri fort—, i sense donar-li temps de res exclama tranquil·lament: —Vostè ja ha cobrat.

Guerra a les mosques!

Les mosques, un dels flagells d'Egipte, ho són encara de tots els països de la terra. I quan el sol hi pica un xic a l'estiu, encara més. No respecten ni l'autoritat!

Un guàrdia urbà del país de X n'era una víctima triada. Quan estava de servei no el deixaven ni un moment i arribaven fins a seguir-lo quan es retirava a casa seva.

Havia provat tots els Tix i Tox de totes les Flis i Flas del món, sense cap resultat. Semblava que per una mosca que matés en naixessin vint o trenta.

Però d'alguna cosa ens ha de servir el cervell. Després de rumiar dies i més dies, l'aturmentat urbà va trobar una solució adequada. I senzilla, com totes les coses bones!

Va ésser un dia quan la seva muller posava el dinar a taula. No se sap per quina misteriosa associació d'idees la cassola va recordar-li el seu casc dels dies de gala...

¿Casc has dit? I els dies de gala ¿no porta un plomall decoratiu? Potser no sigui solament decoratiu...! Ja ho crec, borrango, que tenia una utilitat: Era un perfecte «esquiva-mosques»!

Sopes econòmiques

I
Retornava de la guerra
dels set anys un trist soldat
un xic coix i espellifat
i amb una fam que espeterra.

II
Entrà a un hostal del camí
fadigat de caminar
i demanà per menjar,
puix s'anava a decandir.

III
L'hostaler, que pobre el veu
i té por de no cobrar,
diu:—No tinc res per menjar.
Però el sorge no s'ho creu.

IV
—Almenys tindríeu—li diu—
alguns palets de riera.
Perquè jo els coc de manera
que són més bons que perdiu.

V
L'hostaler, sentint això,
els còdols corre a cercar
per a poder comprovar
aquell sistema tan bo.

VI
—Deu-me una olla amb oli i sal,
foc, aigua, pa, un parell d'ous
i pernil... Quedaran tous
i saborosos com cal...

VII
L'hostaler li anà donant
tot allò que demanava.
Ell sopa se n'arreglava
i se l'anava menjant.

VIII
Al fi, veient l'hostaler
que els palets no se'ls menjà,
tot confús li preguntà:
—No us els mengeu? I per què?

IX
—Oh, els palets—diu el soldat,
de la fam calmada l'ànsia,
—quan ja han donat la substància
els deixo al cantó del plat.

La sirena

ERA tard en la nit, i en Delfí, gran aficionat al pacient esport de la pesca, s'estava assegut de peus enfora en un dels rocs escairats de l'extrem de l'escullera de Llevant, esperant que algun peix tingués la mala pensada de tastar la gamba que penjava a l'extrem del seu pèl de cuca. Però passaven les hores i els peixos no es decidien a sopar.

L'aigua semblava un mirall; la lluna plena brillava, com diu la cançó, un oratjol suau refrescava l'ambient i al lluny s'oïa el buf... buf... de la

—Que n'ets de malgastador...! Fes com jo, ja he tirat cinc vegades i encara no he foradat el blanc!

(De Ric et Rac)

boia del Llobregat que amb la seva llumeneta feia l'ullet als respectables farells que anaven giravoltant majestuosament sense fer cas de les facècies del llumet surant. En conjunt, el lloc i l'hora eren delitosos i així no té res d'estrany que malgrat la desgana dels peixos en Delfí continués... pescant.

L'art de la pesca vol molta paciència, però encara hi ha quelcom que en vol més i és l'art de passar-se les hores mirant un pescador i preguntar-li de tant en tant: —¿Que no piquen?

Cap allà a les dotze de la nit, quan ja la gent començava a abandonar el Restaurant de Porta-Coeli i els mossos d'aquest anaven apagant els llums, un home que feia estona estava palplantat darrera en Delfí, avençà i li féu la pregunta de ritual:

—¿Que no piquen?

—Ni per mostra—féu en Delfí amb resignació—. La remaleïda castanyola es menja tot el gromeig... i sort que esco amb gamba que no se la poden menjar, que sinó fins l'esquer se'm crospirien.

—Aquest peix hauria de desaparèixer. Jo també venia a pescar, abans, i per culpa de la castanyola me'n vaig avorrir.

I arrencada ja la conversa, el nou vingut s'assegué amb tota confiança al costat d'en Delfí.

—¿S'hi estarà estona, encara? — li preguntà al cap de poc.

—Sí, vull aprofitar-ho tant com pugui. A les quatre del matí, quan arribarà la «Sirena» dels pescadors, me n'aniré a dormir.

—Jo penso quedar-me fins a les dues. Me n'aniré amb la darrera «Gaviota». Per cert, que en anomenar vostè la «Sirena» m'ha fer recordar un cas estrany que em succeí, pescant des d'aquesta mateixa roca, una nit de lluna com la d'avui. Vaig veure una sirena...

—¿Que dieu! ¿Una d'aquelles bèsties marines que semblen persones?

—No, no, una sirena de debò, una dona molt formosa, meitat peix.

—Impossible! Aquestes dones-peix no han existit més que en la imaginació dels pintors i poetes...

—Dones jo la vaig veure i hi vaig parlar. Ja feia estona que sentia un cant molt formós que semblava eixir d'entre les roques, però no en feia cas perquè a vegades l'escullera és plena de gramofons portàtils de la gent que hi ve a sopar i prendre la fresca, però de sobte, cessà la cançó i vaig sentir que m'estiraven el pèl de cuca. Jo, creient que picava un peix, vaig estirar... i em surt la dona més bella que us pogueu imaginar. Jo que sempre he estat molt galant amb les senyores, li dic quatre floretes i li pregunto si no té por d'agafar una rampa banyant-se en aquelles hores de nit. I la donzella em respon amb una veu tota melidiosa:

«—No passis ànsia per mi, el bon pescador. L'aigua és el meu palau.»

Pot comptar el meu esverament quan després d'aquestes paraules m'ensenyà la seva cua de peix, d'escates argentades.

I em digué:

«—Pescador, el bon pescador, ¿no hauries pas vist el meu peixet daurat, que com un gosset fidel em segueix quan em passejo pel meu reialme?»

Peixet daurat! Justa, feia poca estona que n'havia pescat un. Per sort jo guardo els peixos vius, en una bos-

seta penjada a l'aigua. El peixet daurat encara cuejava i el vaig retornar a la seva mestressa.

«—En pac del teu favor, bon pescador—afegí la sirena—vaig a fer-te un bell present, un rellotge d'or que vaig recollir temps ha de la butxaca d'un naufrag ofegat.»

Penjà el rellotge al meu ham i se n'anà mar enllà, pel rastre de la lluna...

I veus aquí que tinc una prova irrefutable del que us dic. Vaig venir a l'escullera sense rellotge i me'n vaig tornar amb un de preciós. I justament, veig que ja són tres quarts de dues i me'n vaig a la «Gaviota». Bona nit.

—Passi-ho bé—féu en Delfí; i seguí pescant, ben cregut que havia escollat les imaginacions d'un neurastènic.

Però quan volgué mirar l'hora que era per anar a prendre la «Sirena» matinal, es trobà que el seu rellotge havia desaparegut!

El desconegut l'hi havia pispat mentre l'entretenia amb el conte de la sirena!

QUIN PEIX!

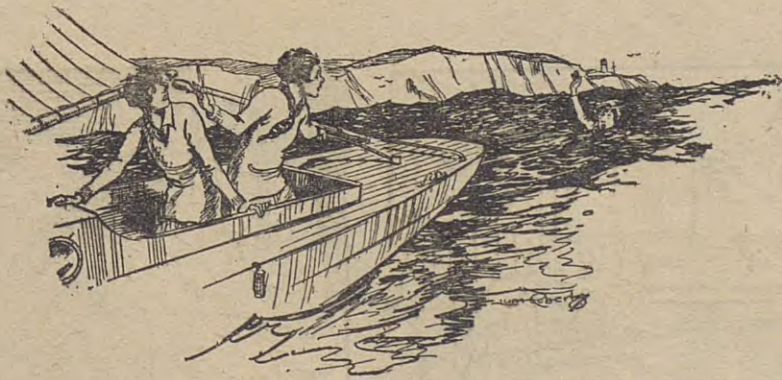
Al casino de la platja un pescador aficionat explicava ses proeses en l'art de la canya i l'ham.

—Una vegada—contava—vàrem sortir a pescar en un llagut tres persones.

Quan érem dintre la mar, pica un peix, li dono corda, el canso i el faig voltar, per fi l'estiro... i pesava tant i tant, que els meus companys per por d'enfonsar la barca no me'l van deixà embarcar!

—Sí—diu un dels que escoltaven—també a mi això em va passar pescant des del pont d'un barco dels que fan Viatges Blaus.

P. E. P.

MARINERES D'AIGUA DOLÇA

—¿Què podem tirar-li per salvar-lo?

—Provem amb l'ancla.

(De The Humorist)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*A l'Exposició han anat
i, veuen, què els ha passat.*

—Balaga, serà qüestió de veure l'Exposició.

Una noia els va obsequiar però després els fa pagar.

—Balaga, tingues paciència i aprenguem experiència.

Moltes noies com aquella també volen dar ametlla.

—Però ¿això és l'Exposició o la Festa de la Flor?

—Llàstima que l'hem trobada a l'hora que està parada!

Però, mentre estan badant s'engega el sortidor gran.

—Ja ens eixugarem de pressa amb aquest sol que aquí vessa!